

DANICA.

Katolišk cerkven list.

Tečaj VIII.

V Ljubljani 11. prosenca 1855.

List 2.

Tibi soli!
Za novo leto.Non nobis, Domine,
non nobis: sed Nomini
tuo da gloriam!Ne nam, o Gospod, ne nam,
temuž svojemu Imenu daj
slavo!

„Moja duša, dans odloči,
Kóm služiti po vsi moči,
In darvati serčne boli.
Kóm čes' delat', se truditi,
Kom' terpeti, se potiti?
Za spoznavo k Bogu moli,
In po tem naj bolji zvoli!“

Košaté v obleki zlati,
Se bogati, — ne bogati;
Na napuha kužnim stoli
Mnog duhovne zaničuje.
Še Bogu čast odrekuje!
Slave iše za-se zgoli.
Njemu mar ni: „Tibi soli!“

O Gospod, kaj še me prasaš,
K sebi dvigniti odlašas?
Moja duša tebe zvoli.
Tebi hoče se darvati.
Te ljubiti, te iskati,
Te slaviti vse okoli.
In služiti: „Tibi soli!“ *

Gre pa pleme za plemenam,
Vreme menja se z vremenam,
Let' za letam gre okoli;
In kar kdej se košatilo.
Blis in perje je zgubilo:
Hoče? noče? tudi oholi **)
Mora klicat': „Tibi soli!“

Naj klečim v svetišu tamo.
Naj domá sim v tihim hramu,
Duša moja kliče, moli,
De se vse časti odreče;
Vse naj tebi v slavo teče;
Delaj, misli, kar že koli,
Vse naj bode: „Tibi soli!“

Mnogotera pa solzica
Se ko biser vterne z lica,
Dokler človek po solznim doli
Proti nebu iše poti.
Tava, hodi in se moti;
Blagor njemu, če v ti šoli
Vse daruje: „Tibi soli!“

Ak me svet v spoznavi mali
Tu in tam za kaj pohvali,
Bi po svoji slabi volji
Se zaletel v spotike
Ter privolil v slepe mike:
Pa se spomnim, de je bolji,
Hvalo dati: „Tibi soli!“

Roso milosti z višave
In spoznavo poti prave
O Gospod, ti nam dodeli,
De po dni končanem teku
Vsaka duša v novim veku
Večne čase tebe moli.
Kliče slavo: „Tibi soli!“ J.

Kardinal Mezzofanti.

V glavnim mestu Francoskiga, v Parizu, je v letu 1853 pri Sagnier-u et Bray na svetlo prišla važna knjižica pod naslovom: „*Esquisse historique sur le Cardinal Mezzofanti, par A. Manavit*“. Ker ga mende ni nobeniga med častitimi bravci ljube Danice, da bi ne bil kadaj slišal govoriti od tega slovečiga kardinala, bomo gotovo ustregli vsim, ako jim tu podamo vsaj v kratkim to, kar je v ravno omenjeni knjižici od tega velikiga moža povedano. Hočemo pa v tem sestavku posebno to omeniti, kar je uže pred nami omenil angleški katoliški list Rambler (july 1853. page 65—78.)

Mi smo popolnoma ene misli s pisavcam te knjižice, (govori Rambler), ki se čudi, da ni nobeden ne v rojstnim mestu kardinala Mezzofanti-ta, ne v Rimu na to pomislil, da bi spisal in svetu

preobčil popisovanje njegoviga življenja. Ali vendar ni dvomiti, da uzrok te, kakor bi se utegnilo meniti, velike nemarnosti za tolikiga moža ni popolno pozabljenje ali malo spoštovanje njegovih izvrstnih zaslug, ampak samo: prvič žalostni stan državnih razmer v papeževih deželah v tistih letih, v katerih je pač malo kdo voljan bil, se samo s knjižestvam pečati; drugič pa prezgodnja smert njegoviga prijatla in podpornika, g. Laureani-ta, Mezzofantitoviga naslednika v oskerbnistvu Vatikanske bukvarnice, od čigar peresa se je moglo pričakovati tako delo. Nekaj se mora pripisati tudi samimu ranjimu kardinalu, ki je bil silno ponizen in je iz serca sovražil vso posvetno slavo in imenitnost *); zato je po njem tudi malo spominkov ostalo, iz katerih bi se mogel sestaviti obširn popis njegoviga življenja. Tu podamo tadaj svojim bravcam le v kratkim neke poversne čerte iz njegoviga življenja. —

Gašper Jožef Mezzofanti se je rodil od ubogih, pa pobožnih staršev v mestu Bolonji, dne 17. septembra 1774. Od svoje nar perve mladosti je kazal dobro glavico in veliko veselje do učenja, pa tudi pravo pobožnost, ktera ga ni zapustila vse njegovo življenje noter do smerti. In kakor mnogi drugi, ima tudi on modri in skerbni cerkvi zahvaliti, da niso njegovi nenavadni talenti v uboštvu in temoti domače hiše zakopani sperhnili. Njegovi starši so mislili ga učiti kakiga rokodela ali kaj enakiga, da bi si kot pošten mestnjani v srednjim stanu potrebniga živeža enkrat sam služiti mogel; in kolikor bolj so merkali, da je njih sin prebrisane glave, tolikanj bolj so se bali, da bi ga veselje do uka od dela ne odvernilo, in mu scasama vsega veselja za delavno življenje ne vzelo, v katerim samim, kakor so menili, mu je bilo megoče upati, da se bo pošteno na tem svetu živil. Častivredni Oče Respigi pa, ki je bil takrat glavar (superior) Oratorianov v Bolonji, je vedil njegovim staršem ta strah vzeti, in po njegovim neutrudnim prizadevanji je prihodni kardinal dosegel dobroto brez plačivniga poduka v neki blagi naučnici, kakoršnih ima Italija mnogo. Tu se je Mezzofanti tadaj tako

*) Tako n. pr. je bilo našimu kardinalu močno žal, da je eden njegovih poprejšnjih učencov, sadaj sloveči starinoslovec Oče Kavedoni, Modenezec, iz hvalečnosti eno svojih učenih del njemu posvetil, in s tem očitno ga pohvalil. Letá njegova velika ponižnost in ljubezen do skritja pred svetom je mende kardinalu branila, da ni nobenih bukev spisal in na svetlo dal. Takim, ki so ga k temu nagovarjali, je po navadi odgovarjal: „da nikakor ne utegne, brati za se, govoriti za druge, in pa pisati za svet“.

hitro in dobro učil, da so se mu vsi čudili. Iz perviga so pa vender mislili, da ima le tako nenavadno dober spomin, da vse obderži, kar sliši ali bere, in da morebiti vsega ne razumeva, in bali so se, da bi ne pozabil vsega zopet ravno tako lahko, kakor lahko se je navadil. Se le takrat, ko so vidili, da je Mezzofanti, še le petnajst let star, vender uže popolnoma vse latinske in modroslovske šole z naj večji hvalo doveršil, so se prepričali, da nima samo dobriga spomina, ampak tudi veliko razumnost. O tem času je bil po prizadetji ravno tistiga O. Respigita vzet v škofovsko semenišče, kjer je dobil naj lepši priložnost v naukih, ki se tu uče, napredovati, in od kterih se Bolonja od nekdanj učeno mesto (docta Bononia) imenuje. Tukej se je učil greškiga jezika od čast. O. Emanuela d' Aponteta, španskiga Jezuita, ki je bil učitelj sloveče Tambronije; hebrejskiga pa se je učil od dominikana O. Olivieri-ta. Ni dolgo terpelo, da je oba jezika popolnoma dobro znal. V dokaz, kako dober spomin je Mezzofanti imel, se pripoveduje to le: O. d' Aponte odpre nekiga dne pred njim foliant, v kterim so bile dela sv. Krizostoma, ki jih naš Mezzofanti še ni poznal; Mezzofanti bere počasi eno celo stran, bukve se zaprejo, in on vse od besede do besede zna iz glave povedati, kar je ravno bral. In pri vsem tem je bil silno ponižen in pohleven, tako da so njegovi predstojniki prisiljeni bili, si prizadevati, ga odveč ne nadlegovati z nepotrebnim skazovanjem njegove veljave. Če so kadaj ptujci občudovali njegove vednosti, jim je Mezzofanti navadno odvrčal, „da to ni nič posebniga; da ga je Bog tako vstvaril; da si je vednosti pridobil le z velikim trdom; saj tudi mornarji — je pristavljaj — s časom navadijo svoje oči, da uže od deleč na morji druge barke zagledajo“. — Bogoslovja se je učil z velikim pridam, vender pak je vmes dovolj časa najdel, da se je učil francoskiga in španskiga od dveh ptujih duhovnikov, ki sta iz svoje domovine izgnana v Bolonji stanovala; tudi se je učil godbe in risanja, zakaj v tej domovini vsih umetnost, v lepi Italiji, se ne šteje nobeden med omikane ljudi, ako se ni vadil tudi v teh dveh umetnostih. Kteriga koli evropskiga jezika učiti se, mu ni bila težka naloga, ampak le igra, ki ga je veselila; in v svojih poznejših letih, ko je uže vse evropske jezike govoril, je še vedno kakor nekdanj v svoji mladosti, pred vsimi drugimi naj bolj čislal španski jezik, od kteriga je po navadi pravil: „Ako angeli v nebesih kak človešk jezik govoré, ne more biti drug, kakor ta sladki in plemeniti jezik, v kterim je sveta Terezija svoje nebeske razodenja pisala“. — Eno in dvajset let star je dobil tonzuro; v jeseni družiga leta potem je bil posvečen subdiakon; diakon je bil 1. aprila 1797., in šest mescov potem je prejel mašnikovo posvečenje. Pazljivi bravec merka tu, da Mezzofanti ni imel še popolnoma tiste starosti, ki jo cerkev imeti hoče v tistih, kateri prejemajo mašnikovo posvečenje; ali kmalo bomo vidili, da so mu viši škof ne brez važniga vzroka, v tej reči oprosteno podelili. O začetku leta 1796 namreč se je Bolonja premagovavnemu Napoleonu udala, in proti koncu družiga leta so bili Francozi prisiljeni, od Avstrijanov se nazaj pomikati. V sredi nestalne vojske, ki je vihrala po teh deželah, so vojaki vsih krajev in vsih jezikov napolnili vse Bolonjske bolnišnice, in Mezzofanti, akoravno še le diakon, je po povelji višiga škofa farnim duhovnikom za tolmača služil pri spovedih, in je tudi pri

druzi duhovnih potrebah bolnikom stregel. On je še v svojih poznejših letih večkrat se spomnil na tiste dni, ki jih je v tistih nemirnih časih v raznih Bolonjskih bolnišnicah prebil, ter pravil, da je bil ondi položil podstavo znanosti tolikanj jezikov; in gotovo, da je tako dobro vedil ločiti in čisto govoriti različne podnarečja jezikov, si je pač le takrat prilastiti mogel.

Akoravno silno mlad, je bil vender izvoljen za učenika arabskiga jezika na vseučilišu, dne 15. decembra 1797. To povzdignjenje bi ga bilo gotovo napihnilo, ako bi bil lakomen posvetne časti, in ako bi ne bil tako dobro uterjen v kreposti; ali tako je njegovo poslavljenje le bolj očitno vsim pokazalo njegovo čudno krepko, ker ves posvetni blisk ni bil v stanu njegove resnične pobožnosti potamniti. V letu 1798 so bili vsi učeniki vseučiliša poklicani, da naj novi ljudovladi zvestobo prisežejo. Klotilda Tambroni (učiteljica greškiga jezika, od ktere smo uže zgoraj govorili, in s katero so tudi naj bolj učeni možje tistiga časa radi se soznanovali, ki je tudi na vseučilišu z zakritim obrazom učila), Mezzofanti, in pa še nekteri drugi niso hotli priseči, ker so hotli zvesti ostati svetimu očetu papežu, kterimu so bili zvestobo prisegli. Nekteri Mezzofantitovi prijatli, kterim je bilo serčno žal, da si on, tako mlad, s tem le zapre pot do višjih časti in večji sreče, so po svoji moči pri predstojnikih se zanj poganjali, da bi kakor si bodi uže tako izvrstniga učenika pri vseučilišu na dalje obderžati mogli, pri tem pa vender ne žalili njegove mehke vesti. Pogovorili so se, da se ne bo terjala prisega od njega, samo, ako pride na neko gostijo, katero je imel napraviti neki ud nove vlade. Mezzofanti pak ni hotel od vsiga tega nič slišati, zato je bil prisiljen vseučiliše popustiti, in je živel tadaj bolj sam za se, in s svojim malim premoženjem, ki mu je komaj 80 ali 90 goldinarjev letnih dohodkov dajalo. Ali pomagal si je pa s tem, da je posebej druge učil, za kar je bil posebno ročen. Mnogo prazniga časa je sadaj porabil k temu, da se je tudi sam bolj zučil, kar je s tolikim prizadevanjem delal, da je začel bolehati. Zraven tega ni spustil nobene priložnosti, kadar je bilo mogoče se soznaiti s kakim ptujcem, ki je kaj časa v mestu stanoval, zato da je tako se navadil kakiga noviga jezika bodi si evropskiga ali kakiga drugiga. Prišel je bil tisti čas neki šved, ki je hotel v tem mestu v prihodnje živeti, ker je nekdanj eden njegovih preddedov tu stanoval; ali ne on ni besedice Italijanskiga razumel, ne obeden v Bolonji ni znal nič švedskiga. Mezzofanti je dobil nekaj švedskih bukev od njega, in v nekih tednih se je uže z njim pogovarjati znal, in ga učiti Italijanskiga. Neki Armenec ravno tako, ki je nekaj časa v tem mestu prebival, je bil uzrok, da se je Mezzofanti tudi Armenskiga navadil; od neke Georgiške družine se je naučil zopet nekiga družiga jezika; zopet družiga od Biskajskiga duhovnika; in od Greških ubegnencov zopet družiga. Vender pa ni bil tolikanj v ta uk zamaknjen, da bi bil pri tem zanemarjal važniših dolžnost svojiga duhovskega stanu. On je Španskemu kolegiju za kaplana služil, in pogostoma je pomagal tudi farnim duhovnikom v spovednici in v drugih duhovnih opravilih. (D. sl.)

Missionsko.

Začetnik reda presvete Trojice, sv. Janez iz Mate, rojen 1161 na Francoskim v Provence-i, je vidil v prikazni svitliga angela z rudeče-višnjevim križem, in angel je imel svoje roke nad dva sužnja razprosterte, zmed katerih eden je bil bel, drugi pa zamurc. Red se je z odkupovanjem ujetih evropejcev od afrikanskih pomorskih tolovajev pečal, k čimur pa poslednje čase skorej ni bilo več nobene priložnosti. Neki pred dvema letama je jel O. Andrej svete Neže v uni prikazni pomen zasledovati, na kteriga dosihmal niso mislili. Meni namreč, de en del une prikazni, bele odkupovati iz sužnosti, je že skorej dopolnjen; ostane pa še reševanje nevernih zamurcov, na ktere prikazen kaže. Njegov vikši se v začetku za te opombe ni kej menil; O. Andrej pa je še zméraj to reč pretuhtoval. Spomladi 1853 so Trinitarci (redniki sv. Trojice) v Rimu imeli veliki zbor; in proti koncu zbiraljša je tudi ta duhoven imel priserčin govor, v kterim je imenitno djanje duhovna Olivierita, ki se z odkupovanjem zamurskih sužnjih otrok pečá, živo popisoval, in priporočal, de naj bi se tudi red presv. Trojice tega dela vdeleževal. Vsi pričujoči, oserčeni s tem govorom, so z enim glasam v ta svet dovolili; O. Andrej pa je bil Olivieritu za pomočnika odločen. (Povedali smo v poprejšnim listu Danice, de se je ravno kar Olivieri z O. Andrejem zopet s 50 zamurskimi dekliči proti Evropi vernil). O ravno tistim času so sveti Oče zboru željo naznanili, naj bi se djanje Olivieritovo z redam sv. Trojice sklenilo, ter si s tem svoj obstank in razšir zagotovilo. Veliko je bilo veselje in začudenje, ker ravno to, kar so sveti Oče bili namenili, je tudi zbor že bil sklenil; ravno toliko je bilo veselje blagoserčniga Olivierita. Tako tedaj se je tej družbi, ki je bilo viditi, de svojiga nekdanjiga namena ne more več dosehati, nova, silno obširna delavnost odperla. — Kako de se sploh katoliške serca na rešenje ubozih zamurcov čezdalje bolj in bolj obračajo, vidimo zlasti tudi na Slovenskim, kjer je od nekakih dveh let sem toliko denarja za odkupovanje teh ubožcev zbraniga. In zdaj, odkar tega černiga sirotka v Ljubljani imamo, so se že nekteri oglasili, de bi radi na svoje stroške taciga černca iz unih krajev sem dobili, ter posinovljeniga keršansko odredili.

Slava Marije na Francoskim.

Francoski časniki s silnim navdihnjenjem popisujejo veličanstvo in lepoto, s ktero je bilo 8. grudna čisto spočetje Marije Device po vsih krajih obhajano. V predpraznik so bile mesta radovoljno razsvitlovene. Duhovske in deželske poslopja, dvorane in mestnjanske hiše so se skušale, ktera bo z lepši in imenitniši svitljavo Kraljico nebes in zemlje počastila. Na jezera luč je blisketalo iz vsih pohištev, slavnih stebrov in spomenikov, z vsih podobištev, in znamenj Marije Device. Ljudje vsih stanov so vreli k podobam devic Device, kiere so bile z vsimi lepotami ozaljšane, kakoršne bistri francoski um zamore znajti. Bere se v Memorialu de Vauciuse: „Gloire a Marie conçue sans péché!“ to je: Slava Marii brez madeža spočeti! to je napis, ki se je bral po vsih oknih, ki se je glasil iz vsih ust, ki se je povzdigoval iz vsih serc. — Umetne maše so bile s toliko popolnamostjo v svoji glasbi izpeljane, kakor še nikoli poprej ne; pro-

cesije so bile obhajane, in velika zapoved od keršanske ljubezni, je bilo viditi, kakor de bi se bila narasla v vsim, kar je zamoglo k časti Marije pripomoči. „Tolika vera, toliko goreča molitev bo svoj sad prinesla, tega smo za terdno prepričani“, pravi neki drugi list. Tako časti, spoštuje in poveljuje velikoserčni francoski narod Marijo, — njo, ki je tolažilo žalostnih.

Zvezdice za šolo.

Dober svet.

Sv. Stanislav je imel to le posebno lepo navado: Kar je po bukvah od Marije lepiga bral, si je iz njih izpisoval, de bi ravno tisto večkrat prebiral, in jo obilniši častil. Dobro bi bilo za učence, ako bi si vsak, ki pisati zna, take bukvice beliga papirja napravil, ter mnogotere lepe reči, ki jih bere ali sliši, vanje zapisoval. Učenik, ali katehet bi jih utegnil o posebnih časih pregledovati, koliko so se pri vsakim že narasle in s kakošnimi rečmi? ter jih zato pohvaliti ali tudi po okolišninosti obdarovati. Mogel bi se v ta namen pri vsaki reči tudi dan zapisati, kadaj de je bila pisana, de se vé, v kakošnim redu so bile lepe reči v bukvice zbirane. Če je daljši reč, bi se utegnulo zgorej zapisati, postavimo: „Začeto na novo leto, v dan sv. treh Kraljev itd.“ Spodej pa: „Dopisano na Svečnico, ali, tretjo, četrto nedeljo po sv. treh Kraljih 1855 itd.“ — Upamo, de bi se s tako lepo napravo marsikaj dobriga obudilo, marsikaj hudiga odvernilo in pa koliko lepih reči bi si vsak v malo letih lahko skupaj zbral v svojo lastno naslednjo rabo in pa v prid in razveselovanje družih. — Ako bi se kje kaj taciga počelo, prosimo čez kaj časa naznaniti, kakšin uspeh bo iz tega.

Dober svet za pridno hojo v šolo.

Na vsakih sedem ali osem tednov svete podobice deliti; pa le samo tistim, ki skoz tisti čas niso nobenkrat šole opustili (razun, ako bi bili z boleznijo zadržani).

Vest.

Neki Indijan v Ameriki je prosil svojiga sosedo malo tobaka. Sosed seže v žep in ga mu da polno pést. Drugi dan pride Indijan in mu prinese tridesetico, ki je bila pod tistim tobakom. Nekteri so ga hotli pregovoriti, de naj denar za-se ohrani. On pa je roko na serce djal in rekel: „Tukaj notri v sercu imam eniga dobriga in pa eniga hudobniga človeka. Dobri človek je rekel: denar ni tvoj, daj ga njemu, čigar je. Hudobni človek mi je rekel: Tebi ga je dal, tvoj je. Dobri človek je na to rekel: To ni res, tobak je tvoj, denar pa ne. Hudobni človek na to spet reče: Nikar se ne boj, pojdi, pa si žganja za denar kupi. — Nisim vedil, kaj bi storil; poslednjič, de bi že v mir peršal, sim se v posteljo ulegel. Ali hudobni in dobri človek sta se vso noč prepirala, tako de nisim kar nič miru imel: mogel sim denar nazaj prinesiti.“

Razgled po keršanskim svetu.

Iz Ljubljane. Kar so vsi previdni želeli, je zdaj kakor se sliši, enoglasno sklenjeno; Bolnišnica (špital) bo namreč usmiljenim sestram zročena.

V Brikanu so device v svetim letu sklep storile, toliko denara zbrati, da bodo zamogli misionarji v Afriki ubožiga zamurskiga otroka odkupiti.

V Bosni je O. Marian Šunjič, iz reda sv. Franciška, na prizadevanje avstrijske vlade v Rimu škof zvoljen. On je močno zobražen in učen mož; dobro govori in piše greško, latinsko, nemško, laško, francosko, turško, arabsko, persko, zna tudi sanskrit in vse slovanske narečja. Bil je dolgo časa s kardinalom Mezzofantim v Rimu. Dal je lepo imenitno jezikoslovsko delo na svetlo, in ima v rokopisu nekaj zgodovinskih del, ki jih bo o prilikah na svetlo dajal. Narod bosenski ga z dušo in s telesom ljubi.

„Moniteur“ je iz Belgrada naznanil, da je serbska vlada obljubila, da katoličane cerkev in pokopališče napraviti. Službo Božjo bojo franciskani iz Bosnije opravljali.

Protestant Janez Vit, imenovan Dering, Danec, pripoveduje, kako ljubeznivo so mu usmiljenice v Samberiški bolnišnici stregle. Ne tajim, pravi, prestrašila me je misel, da bom mogel v bolnišnico iti; ko me pa vanjo prinesejo, in v prostorni izbani, kjer je bilo veliko umirajočih, na stol sedem, me neizrečena groza obide, jok me posili. Jaz, ki sem bil toliko razvajan, sem bil zdaj med berači. Pa neskončno dobrotljivi Bog je za-me skerbel. Blage usmiljenice, ki jim je vsa bolnišnica zročena, so kmalo mojo žalost spoznale, ker sem bil med nar revnišimi bolniki. Nesejo me v prijazno izbičo, ki je bila njih, in ne gledajo ne na natočevanje, ne na večji trud in večji stroške. Izbičo mi s cveticami ozaljšajo, mi iz bukev berejo ter mi tako jedi pripravljajo, s katerimi mi mislijo postreči; kratko reči: tako serčno so za-me skerbele, kakor sicer le sestra bratu, mož ženi streči more. Resnično po vsi zemlji nisim nič tako blaziga, nič tako častitiga vidil, kakor so te usmiljenice; velikokrat plemenitne in premožne, zale na duši in na telesu, te device prostovoljno vse zapusté, da revnim bolnikom, umazanim beračem strežejo. Brez studa čedijo ture gobovih in ovezujejo gnojno rane; mirno in Bogu vdane poslušajo gergranje umirajočih ter jim pot v večnost s pobožnim prigovarjanjem in z molitvijo zlajšujejo. Resnično, le vera jih zamore v tem poterovati; vera pa, ki jim to moč deli, mora prava biti!

V Lipsii je v založbi Mavricija Schaeferja časnik s podobami za katoliške Nemce „Illustrirte Zeitung für das kathol. Deutschland“ na svetlo prišel. Ta tednik velja za tri mesece 3 gld. in donša v letu okoli 1000 podob.

V Münsteru več katoliških učenih sloviti časnik „Civiltà cattolica“ v nemški jezik prestavlja. Cena bo pri lukvarjih 6 gld. 40 kr.

Rim. Pri razglasenji verske resnice od neomadežaniga spočetja Marije Device 8. grudna je bilo pričujočih 50 kardinalov in 169 škofov.

V Rimu so kardinal Scitowsky 18. listopada v cerkvi s. Petra pri velikim altari maševali, kjer sicer le sveti oče mašujejo; 19. listopada so pa Dunajski veliki škof v nemški cerkvi „Santa Maria dell' Anima“ zavoljo godu preavitve avstrijske cesarice Elizabete veliko mašo imeli, pri kateri so bili gospodje avstrijskiga poslanstva, kardinala Schwarzenberg in Scitowsky, vsi v Rimu pričujoči škofje in viši duhovni, pa tudi veliko drugih rojakov. — Ostrihomskiga kardinala so sveti oče zvolili da družb zastran kazala, zborov, cerkvenih obredov, odpustkov in svetinj. — Fogaraška greška zedinjena škofija na Erdeljskim je s porazumljenjem z avstrijsko vlado v viši škofijo povzdignjena;

tudi ste dve novi greški zedinjeni škofii napravljeni, ena v Lugošu na Ogerskim, ena pa v Armenskem mestu (Szamoš-Ujvaru) na Erdeljskim.

Rusovsko. Velikoknez carovič, načelnik vojskih šol, je ukazal, da v vojske rejne naprave morajo tudi učeniki za katoliški kersanski nauk priti.

Aleksandria 18. grudna. Namestni kralj Said-paša je kupčevanje s sužnji prepovedal, piše Volksfr.

● mladenčevi smerti.

Stoji stoji pokopališe
Per cerkvi svet'ga Kristofa;
Velika njiva, polna ni še,
Že tavzente mrtvih ima.

Ležé tam vsakoršni merliči:
Otroci, sivi in može,
Mladenci čversti in deklici,
Neveste, stare matere.

Undan so v tesno jamo djali
Iz šol mladenča pridniga.
So v černo perst ga zakopali.
Bo spal do dneva sodniga.

Bil ravno kar se zdrav med nami.
Pa smert ga naglo pokosi!
Naj mirno spi v prezgodnji jami,
Naj mirno spi do konca dni!

Ko se mu je mladost smejala,
Ko sreče nit si je osnoval,
Nam bela smert ga je pobrala,
Ko se je njé nar manj nadjal.

So mnogi sklepi in nameni
Se v duhu mu snovali že;
Pa verže smert ga v grob zeléni.
In mu snovino vso razdré.

Kaj sklepamo svetne naméne
Si za neznan prihodnji čas;
Le to veljá kar Večni skléne, —
Pokliče, kadar hoče, nas.

Ne vemo, kdaj se smert prikrade,
Pa vemo to, da enkrat se;
Ob enim vdari stare, mlade;
Al kdaj ga bo, ne vé nihče.

Zadela njega je v mladosti,
Ko ravno se razevetal je;
Prišla po Božji je modrosti,
Ko ni na njó še mislil ne.

Iz zlegov vzel ga je stoternih,
Ki dni življenja nam grené;
Otel prepadov neizmernih,
Ki ko pošasti nam grozé.

Tud unkraj reši ga britkosti,
Opéri, kar je grešnih prog;
Če kej kazi še do svitlosti,
Domesti mu, o večni Bog!

M—i—r.

Mili darovi. Za pogorelce Podhoščane.

Gospodje bogoslovci 6 gold. —

Za pogorelce na Bločicah.

Gospodje bogoslovci 6 gold. —

Premembe duhovšine.

V Ljubljanski škofii. Gospod Jan. Zupin, fajmošter v Šentrupertu, so 1. prosenca v 69. letu svoje starosti po dolgi bolezní v Gospodu zaspali. Naj v miru počivajo!